

REPUBLIKA
SLOVENIJA
UPRAVNO
SODIŠČE

I U 1469/2019-322

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodniki in sodnik _____ kot predsednik ter _____ in _____ kot članici,

v upravnem sporu tožeče stranke: _____, ki jo po pooblastilu zakonitega zastopnika _____ zastopa _____

zoper toženo stranko: **REPUBLIKA SLOVENIJA**, ki jo zastopa Urad za intelektualno lastnino, Kotnikova 6, Ljubljana,

ob udeležbi strank z interesom: **Društvo Kopriva, k.o.**, Ulica Andreja Smolnikarja 8, Kamnik, ki jo po pooblastilu direktorja _____ zastopa _____, ki jo po pooblastilu direktorja _____ zastopa _____, odvetnica v _____, **AIPA, k.o.**, Dvoržakova ulica 5, Ljubljana, ki jo po pooblastilu direktorja Gregorja Štibernika zastopa _____

cesta 13, Grosuplje in _____, ki jo zastopa _____

zaradi dovoljenja za kolektivno upravljanje avtorske in sorodnih pravic,

o **tožbi** zoper dovoljenje Urada RS za intelektualno lastnino št. 31227-9/2017-68/102 z dne 26. 7. 2019,

po opravljeni javni glavni obravnavi 10. marca 2022, na seji 21. aprila 2022

RAZSODILO:

- I. Tožba se zavrne.
- II. Vsaka stranka trpi svoje stroške postopka.

OBRAZLOŽITEV:

Potek upravnega postopka

1. Urad RS za intelektualno lastnino (v nadaljevanju toženka) je z izpodbijanim dovoljenjem odločil: (1) da se Društvu Kopriva dovoli kolektivno upravljanje pravice do pravičnega nadomestila za tonsko ali vizualno snemanje, ki se izvrši pod pogoji privatne ali druge lastne uporabe, in ki pripada avtorjem, izvajalcem, proizvajalcem fonogramov in filmskim producentom, in (2) da se dovoljenje glede delitve nadomestil nanaša samo na delitev nadomestil kolektivnim organizacijam, ki imajo dovoljenje za razdeljevanje nadomestil med upravičene imetnike pravic.

Iz obrazložitve dovoljenja izhaja, da je dne 20. 3. 2017 Društvo Kopriva vložilo vlogo za izdajo dovoljenja za kolektivno upravljanje pravice do pravičnega nadomestila za tonsko ali vizualno snemanje, ki se izvrši pod pogoji privatne ali druge lastne uporabe iz 50. člena Zakona o avtorski in sorodnih pravicah (v nadaljevanju ZASP), in sicer za pobiranje od zavezancev ter za delitev nadomestil med kolektivne organizacije, ki že imajo dovoljenja za individualno delitev nadomestil iz naslova te pravice. Vloga je bila nato večkrat dopolnjena. Dne 8. 12. 2017 je toženka na podlagi 143. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (v nadaljevanju ZUP) izdala vabilo k udeležbi v postopku izdaje dovoljenja Društvu Kopriva. Da imajo pravni interes udeleževati se postopka, je toženka ugotovila za _____, AIPA k.o., _____ in tožnico. Dne 5. 2. 2018 je toženka izdala obsežno seznanitev strank in stranskih udeležencev z dejstvi in okoliščinami zadeve. Upravno sodišče je dne 26. 10. 2018 izdalo sklep I U 1947/2018-11, s katerim je toženki prepovedalo odločanje o vlogah, prejetih po 20. 3. 2017, v postopkih izdaje dovoljenja za kolektivno upravljanje pravice do pravičnega nadomestila za tonsko ali vizualno snemanje varovanih del, ki se izvrši pod pogoji privatne ali druge lastne uporabe iz 50. člena ZASP, do pravnomočne odločitve o tožbi v navedenem upravnem sporu. Dne 9. 5. 2019 je toženka prejela dopolnitev vloge Društva Kopriva, kateri je bil priložen Sporazum o članstvu v Društvu Kopriva z dne 8. 5. 2019, s pojasnilom, da gre za sporazum med vsemi kolektivnimi organizacijami v Republiki Sloveniji, ki že imajo obstoječe dovoljenje za delitev zbranih nadomestil iz naslova pravice do pravičnega

■
—
■

nadomestila za tonsko ali vizualno snemanje, ki se vrši pod pogoji privatne ali druge lastne uporabe iz 50. člena ZASP. Z dne 21. 6. 2019 so prenehali učinki začasne odredbe iz sklepa Upravnega sodišča I U 1947/2018 z dne 26. 10. 2018, in je toženka spet mogla odločati v predmetnem postopku. Dne 28. 6. 2019 je Društvo Kopriva zadnjič dopolnilo vlogo. Dne 1. 7. 2019 je toženka poslala vsem udeležencem postopka zadnje, relevantne dokumente v zadevi ter jim določila rok pet dni od vročitve dopisa, da se o dokumentih izjavijo. Dopis je bil tožnici vročen 15. 7. 2019. Tožnica je 19. 7. 2019 poslala priporočeno po pošti svojo izjavo, v kateri je toženki sporočila, da k dokumentom ni bilo podano soglasje s strani vseh udeleženih oziroma vseh kolektivnih organizacij, posledično se z njimi ne strinjajo. Tožnica je dalje navedla, da vztraja pri primarno dogovorjenih pogojih ter predlaga, da se vsebina aktov oblikuje na način, kot je bilo prvotno dogovorjeno (oblikovanje štiri članskega nadzornega odbora), kar je sprejemljivo za avtorje glasbenih del. Obenem je tožnica obvestila toženko, da podpisan Sporazum o članstvu z dne 8. 5. 2019 velja zgolj ob primarno dogovorjenih pogojih in zgolj za dogovorjen čas.

Glede na določbe Sporazuma o članstvu v Društvu Kopriva je toženka presodila, da imajo stranka in stranski udeleženci v postopku isti interes ter da v postopku ni udeležencev z nasprotujočim si interesom ter zato izvedba ustne obravnave ni obvezna. Noben udeleženec pa izvedbe ustne obravnave tudi ni izrecno zahteval. Toženka je zaključila, da izvedba ustne obravnave tudi z ničemer ne bi prispevala k razjasnitvi dejstev, pomembnih za izdajo odločbe, saj so ta v celoti razvidna iz listinske dokumentacije.

Toženka je Društvu Kopriva izdala izpodbijano dovoljenje za kolektivno upravljanje avtorske pravice po tem, ko je ugotovila, da so bili k vlogi priloženi vsi dokumenti, navedeni kot obvezni v 13. členu Zakona o kolektivnem upravljanju avtorske in sorodnih pravic (v nadaljevanju ZKUASP) ter da so vloga in ti dokumenti v skladu z ZASP in ZKUASP, in da iz vloge in dokumentov ne izhaja, da Društvo Kopriva ne bo zagotovilo učinkovitega kolektivnega upravljanja pravic, kot to vse zahteva 14. člen ZKUASP.

Povzetek bistvenih navedb strank v upravnem sporu

2. (1.) V tožbi uvodno tožnica navaja, da izpodbija dovoljenje v celoti. Očita, da v postopku za njegovo izdajo ni bilo glavne obravnave in da se tožnica ni imela možnosti izjaviti o odločilnih dejstvih, saj je imela na voljo le petdnevni rok. Tožnica dalje očita, da pri izdaji odločbe niso bili uporabljeni zakonski kriteriji; ZKUASP namreč ne daje podlage za dovoljenje za kolektivno upravljanje, ki bi bilo zamejeno le na zbiranje nadomestil.

(2.1.) Tožnica dalje očita, da je izrek izpodbijanega dovoljenja neizvršljiv in nedoločen, saj dovoljenje vsebinsko ni zamejeno; dovoljenje se lahko izda le kot enotno dovoljenje za obvezno kolektivno upravljanje pravice do nadomestila

samo eni osebi (14. člen ZKUASP), in ne po posameznih fazah upravljanja pravice. Poleg tega kolektivne organizacije v 2. točki izreka niso taksativno našteje. Kršene so določbe 4., 13., 14., 16., 30., 34., 41. in 46. člena ZKUASP, saj zakon ne predvideva delne izdaje dovoljenja. Z odločbo je tudi poseženo v pravnomočne odločitve toženke, torej v odločbe, izdane kolektivnim organizacijam za kolektivno upravljanje – za razdeljevanje nadomestil, s čemer je kršena pravica iz 6. člena Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (v nadaljevanju EKČP) ter 2., 22., 23. in 158. člen Ustave.

(2.2.) Tožnica dalje očita arbitrarno – nezakonito voden postopek z neenakopravno obravnavo strank v postopku, s čemer je bil kršen 14. člen Ustave. Zatrjuje, da je bil neformalno voden vzporedni postopek v korist Društva Kopriva, dopuščeno je bilo večkratno dopolnjevanje vloge Društvu Kopriva, namesto da bi bila vloga zavržena že po prvi neustrezni dopolnitvi, o vzporedno vodenem postopku (ki ga dokazujejo e-dopisi, iz katerih je razvidno sestajanje uradnih oseb toženke s kolektivnimi organizacijami, udeleženi v postopku, med njimi s tožnico) zapisnikov o ustnih obravnavah ni, tako da se tožnica ni mogla seznaniti in izjaviti o vsebini in pomenu skupnih sestankov s toženko, čeprav so bili ti za izdajo izpodbijanega dovoljenja bistveni; vodenje postopka je bilo celo „de facto“ prepuščeno pooblaščenim odvetnici AIPA, ki je bila poleg ustanovna članica Društva Kopriva, kar pomeni, da sta bila in tožnica v informacijskem deficitu ter je bil tako kršen 7. člen ZUP; tožnica dalje navaja, da je v izpodbijani odločbi neresnično navedeno, da je postopek vodila , kajti vključeni sta bili tudi in ; navaja, da bi bila po ZUP obvezna glavna obravnava; argumentacija, da glavna obravnava ne bi prispevala k razjasnitvi dejstev, pa pomeni vnaprejšnjo dokazno oceno, ki je nedopustna; navaja, da je bila kršena kontradiktornost postopka, ker je bilo tožnici omogočeno seznaniti se z rezultati ugotovitvenega postopka še v letu 2018 (5. 2. 2018), pred izdajo izpodbijanega dovoljenja pa je toženka nato strankam zgolj še poslala relevantne dokumente, da se o njih izjavijo v roku le pet dni; navaja, da se odločbe ne da preizkusiti, ker je obrazložitev protispisna, nelogična... Tožnica prereka ugotovitev toženke, da ni jasno, kaj so „primarno dogovorjeni pogoji“, saj je iz listin razvidno, da je Društvo Kopriva 28. 6. 2019 predložilo nov statut, spremenjena pravila (razna), prav zato je bila strankam dana možnost ponovne izjave, tožnica pa je imela na voljo le pet dni. Toženka je vedela, da je tožnica pristala na podpis Sporazuma o članstvu glede na tedaj predložene akte Društva Kopriva (z dne 19. 6. 2018). Po sklenitvi Sporazuma o članstvu je Društvo Kopriva enostransko in na škodo tožnice spremenilo temeljne akte (statut, pravilnik o delitvi zbranih nadomestil, itd.). Zmoten je zaključek toženke, da se je tožnica s podpisom sporazuma strinjala s pravnimi akti, na katere opira izdano dovoljenje. Arbitraren je odstop od dotedanje (sodne) prakse glede izdaje dovoljenj kolektivnim organizacijam.

(3.1.) Tožnica dalje očita zmotno uporabo 13. in 14. člena ZKUASP. Navaja, da

•

brez dogovorov o delitvi nadomestil ne bi bilo mogoče in ni mogoče izdati dovoljenja, ker 31. člen ZKUASP določa delitveno razmerje le na osnovni ravni; iz vsebine Sporazuma o članstvu, ki je sklenjeno pogojno, pa ne izhaja zaveza tožnice k delitvi zbranih nadomestil, tožnica z modelom upravljanja ni soglašala in je ne zavezuje. Toženka je zmotno uporabila 3., 4., 11., 13., 14., 16., 18., 21., 23., 25., 29., 30., 34., 41. in 46. člen ZKUASP. Imetniki pravic lahko svoje pravice in interese v razmerju do Društva Kopriva uresničujejo šele preko obstoječih kolektivnih organizacij, česar pa niti ZKUASP in niti Direktiva 2014/26/EU ne dopuščata.

(3.2.) Tožnica ponovno izpostavlja, da je bil Sporazum o članstvu podpisan pod pogojem in navaja, da posledično k aktom Društva Koprive ni bilo dano soglasje vseh kolektivnih organizacij, torej je delilni ključ določen enostransko, brez soglasja kolektivnih organizacij, ki imajo dovoljenje za delitev relevantnega nadomestila. Glede na to konstitutivni pogoj za izdajo dovoljenja Društvu Kopriva ni bil izpolnjen. Tudi sicer status Društva Kopriva ni v skladu z zakonom, saj na skupščini Društva Kopriva ne odločajo imetniki pravic, pač pa kolektivne organizacije. V praksi statuta tudi ni mogoče spremeniti glede na ureditev sprejemanja statutarnih sprememb.

(3.4.) Tožnica očita kršitev 13. in 14. člena ZKUASP tudi v povezavi z uveljavljanjem repertoarja (da ne bi mogel biti uveljavljen glede tožnice in , ki nista člana Društva Kopriva). Enako velja za članstvo tožnice, enako za neizkazovanje zakonskega kriterija podpisanih pisem o nameri ali sklenjenih sporazumov o zastopanju s tujimi organizacijami. Tožnica očita neskladnost statuta Društva Kopriva, ker v nasprotju z ZKUASP ne omogoča članstva imetnikom pravic (36. člen Statuta).

(3.5.) V zvezi z izkazovanjem sredstev, s katerimi bo Društvo Kopriva kolektivno upravljalo avtorske pravice, tožnica ugovarja, da se odločbe v tem delu ne da preizkusiti; poleg tega je pogoj razpolaganja s finančnimi sredstvi neizkazan, saj Društvo Kopriva tega z dokazili ni izkazalo. Zakonski kriteriji po 11. in 13. členu ZKUASP s sklicevanjem na posojilne pogodbe niso izkazani.

(4.) Glede kršitve ustavnih pravic tožnica dodatno navaja, da je z odločitvijo poseženo v 60., 33. in 74. člen Ustave, 34., 35. in 42. člen Ustave, 2. člen Ustave – napačna razlaga in uporaba ZASP in ZKUASP pomenita hkrati neskladje s 60. členom Ustave in 33. členom Ustave.

Tožnica sodišču predlaga, naj izpodbijano dovoljenje izreče za nično, podrejeno, naj ga razveljavi in odloči, da se zahteva Društva Kopriva zavrne, podrejeno, naj se izpodbijano dovoljenje odpravi ter zadeva vrne toženki v ponovni postopek.

3. V dopolnitvi tožbe tožnica navaja, da Društvo Kopriva po izdaji dovoljenja posluje v odsotnosti sodelovanja tožnice in oziroma razpolaga s pravicami,

ki jih nima, sprejeta so bila pravila o delitvi honorarjev imenovanim članom. Zato uveljavlja neustavnost četrtega odstavka 14. člena ZKUASP (ker ne dovoljuje pritožbe, tožba v upravnem sporu pa je nesuspendivno pravno sredstvo), posledično gre za kršitev ustavnih pravic po 23. in 25. člena Ustave. Neustavna je tudi določba 13. člena ZKUASP, ki omogoča toženki arbitrarno odločanje, torej v nasprotju z 22. členom Ustave.

4. V naknadni vlogi tožnica sodišče obvešča, da je bil v tej zadevi relevantni Sporazum o članstvu z dne 8. 5. 2019 sklenjen pod odložnim pogojem, in sicer „v zakonitem roku“ pridobljenega pravnomočnega in dokončnega dovoljenja v zadevi. Tako se je tožnica v členu III. Sporazuma zavezala, da v primeru podelitve dokončnega in pravnomočnega dovoljenja: A) pristopa v članstvo, B) potrjuje, da sprejema vse pravne akte društva, s katerimi oziroma na podlagi katerih Društvo Kopriva kandidira za dovoljenje ter C) daje pooblastilo Društvu Kopriva za kolektivno upravljanje, ki velja načeloma za pet let od dokončnosti in pravnomočnosti dovoljenja. Ker je v Sporazumu navedeno, da le ta velja ob pogoju, da bo v roku šest mesecev od podpisa podeljeno dokončno in pravnomočno dovoljenje, tožnica sodišče obvešča, da Sporazum o članstvu ne velja, saj pogoj izdaje dokončnega in pravnomočnega dovoljenja v roku šestih mesecev po podpisu sporazuma ni bil izpolnjen.
5. Toženka v odgovoru na tožbo prereka tožbene navedbe, zatrjuje prekluzijo tožnice ter sodišču predlaga, naj tožbo kot neutemeljeno zavrne.

Navaja, da je tožnica prekludirana glede vseh navedb in dokazov, ki presegajo njeno vlogo z dne 19. 7. 2019, v kateri se je na poziv toženke pred izdajo odločbe izjavila o zadevi. Glede tožbenega ugovora odstopa od dotedanje prakse navaja, da ZKUASP ne določa, da morajo biti pravila delitve določena v sporazumu, ki ga sklenejo kolektivne organizacije, niti ne določa, da morajo biti vsebovana v statutu; vsebovana morajo biti v splošnih aktih, ki jih sprejme sama kolektivna organizacija; to pa v primeru Društva Kopriva tudi je, in sicer v 67. členu statuta, ki je istoveten delilnemu ključu, določenemu v drugem odstavku 2. člena Pravil o delitvi zbranih nadomestil (oba dokumenta z dne 20. 6. 2019). Zavrača očitke, da je kršila oziroma zmotno uporabila 13. in 14. člena ZKUASP oziroma druge določbe tega zakona. Navaja, da so po 19. členu ZKUASP člani kolektivne organizacije lahko druge kolektivne organizacije. Razdelitev dejavnosti kolektivnega upravljanja je dovoljena, izdana dovoljenja za razdeljevanje nadomestil so veljavna; tudi v sodnih postopkih in sodni praksi se nikoli ni pojavilo vprašanje zakonitosti dovoljenj za kolektivno upravljanje, ki jih je v preteklosti v štirih primerih izdala toženka le v obsegu razdeljevanja nadomestil med upravičence, s čemer so zaobsežene vse dejavnosti kolektivnega upravljanja pravice do nadomestila iz drugega odstavka 37. člena ZASP. Določbo prvega odstavka 34. člena ZKUASP je treba razlagati skupaj z določbo prvega odstavka 19. člena tega zakona. Dalje navaja, da sklenjen sporazum o članstvu ni pogoj za

izdajo dovoljenja (14. člen ZKUASP); zato ni relevantno, ali je in kdo podpisnik sporazuma ter njegova časovna veljavnost itd..

Toženska obrazloženo zavrača tudi tožbene ugovore glede neizpolnjenega pogoja izkazanosti repertoarja, članstva in podpisanih pisem o nameri ali sklenjenih sporazumov s tujimi kolektivnimi organizacijami. Zavrača tudi očitke glede nepravilne presoje dokazil o sredstvih, s katerimi bo Društvo Kopriva kolektivno upravljalo avtorske pravice. Glede očitka o roku zgolj pet dni, kolikor je za izjavo imela na voljo tožnica, toženska navaja, da tožnica ni uveljavljala podaljšanja roka in v svojem odgovoru, ki ga je podala, ni navedla, da gre za prekratek rok. Toženska zavrača tudi ugovor neizvršljivosti dovoljenja; dovoljenje se izvršuje, kar sicer v dopolnitvi tožbe navaja sama tožnica, ki pa nasprotuje načinu izvrševanja. Dovoljenje ni neizvršljivo in posledično nično, kot zatrjuje tožnica. Društvo Kopriva bo glede na izdano dovoljenje moralo ob upoštevanju določb ZASP, ZKUASP ter svojega statuta in pravil o delitvi zbranih nadomestil zbrana nadomestila po odbitju stroškov poslovanja dodeliti in izplačati posameznim kolektivnim organizacijam, in sicer bo moralo glede na 20. člen ZKUASP imetnike pravic obravnavati enako, ne glede na članstvo kolektivnih organizacij. Toženska pa je pred izdajo dovoljenja preverila, ali so posamezne kategorije imetnikov pravic iz prvega odstavka 31. člena ZKUASP. Krog oseb, ki jim mora Društvo Kopriva izplačati del zbranih nadomestil, je z 2. točko izreka izpodbijanega dovoljenja določljiv. Toženska pa obrazloženo prereka tudi tožbene navedbe, da je bil postopek za izdajo izpodbijanega dovoljenja vođen nezakonito in kot neutemeljene zavrača tožbene navedbe o kršitvah ustavnih pravic in predpisov EU.

6. Na tožbo so odgovorile tudi naslednje kolektivne organizacije, udeležene v postopku za izdajo izpodbijanega dovoljenja, kot stranke z interesom v tem upravnem sporu: Društvo Kopriva, in AIPA. Vse stranke z interesom ugovarjajo primarno, da tožnica ne izkazuje pravnega interesa za tožbo, podrejeno pa v celoti prerekajo tožbene navedbe in sodišču predlagajo, naj tožbo zavrne. Kolektivna organizacija na tožbo ni odgovorila.
7. Tožnica je v nadaljevanju vložila še deset pripravljalnih vlog¹. V prvi pripravljalni vlogi v bistvenem ponavlja tožbene ugovore in dodaja ugovor kršitve konkurenčnih predpisov RS in EU. V drugi pripravljalni vlogi je tožnica pri podanih ugovorih vztrajala. V tretji pripravljalni vlogi pa svoje tožbene navedbe dodatno utemeljuje z navedbami in dokumenti o poslovanju Društva Kopriva v izvrševanju izdanega dovoljenja, torej z učinki izdanega dovoljenja. V peti pripravljalni vlogi podobno zatrjuje, da prav dokazi, ki so vezani na obdobje po že izdanem dovoljenju Društva Kopriva, pomembno dokazujejo, da ta kolektivna organizacija ne varuje pravic vseh vrst imetnikov pravic, za katere ji je izdano dovoljenje, pač pa da skrbi izključno za interese svojih članic; učinki delovanja

¹ Tako da tožba in pripravljalne vloge tožnice (brez prilog) obsegajo skupaj 255 listovnih števil.

■
—

navedene kolektivne organizacije pa so po mnenju tožnice ključni pri presoji pravilnosti uporabe materialnega prava. V šesti pripravljalni vlogi se sklicuje na nov dokaz, sklep toženke z dne 24. 9. 2021. V sedmi pripravljalni vlogi se tožnica prav tako sklicuje na nov dokaz, zapisnik o nadzoru upravne inšpekcije, opravljene v letu 2021. V osmi pripravljalni vlogi tožbene navedbe utemeljuje s sodno prakso. V vseh pripravljalnih vlogah tudi odgovarja na navedbe toženke in strank z interesom v njihovih vlogah in jih prereka. V deveti pripravljalni vlogi z dne 21. 2. 2022 (ki je bila vložena v nasprotju z navodilom sodišča z dne 2. 2. 2022), je tožnica sodišče znova opozorila na obstoj sodne prakse in prakse toženke, ki po njenem mnenju podpira njene navedbe o nezakonito izdanem dovoljenju, in pa podala je nov dokaz za zaslišanje svojega zakonitega zastopnika ter (kot navaja) ključne priče . V deseti pripravljalni vlogi z dne 10. 3. 2022, ki jo je tožnica izročila sodišču na naroku za glavno obravnavo dne 10. 3. 2022, pa je v okviru v postopku že izraženih stališč odgovarjala na navedbe toženke in strank z interesom v njihovih vlogah, ki jih je prejela od 22. do 25. 2. 2022, ter nasprotovala predvidenemu zaslišanju zakonitih zastopnikov strank in prič po dokaznih predlogih strank z interesom, ter priložila mapo s 44 listinskimi dokazi, v zvezi s svojim dokaznim predlogom za zaslišanje zakonitega zastopnika
in .

8. Tožena stranka je prav tako vložila štiri pripravljalne vloge in v njih obrazloženo, vse v okviru že podanih svojih stališč, odgovarjala na navedbe tožnice v njenih vlogah.
9. Pripravljalne vloge, s katerimi so vztrajale pri podanih navedbah in odgovarjale na navedbe tožnice, so vložile tudi stranke z interesom: eno pripravljalno vlogo je vložila stranka z interesom , tri pripravljalne vloge AIPA ter šest pripravljalnih vlog Društvo Kopriva.

Glavna obravnava

10. Sodišče je dne 10. 3. 2022 izvedlo javno glavno obravnavo, ki so se je udeležili tožnik in toženka ter stranke z interesom: Kopriva k.o., in AIPA k.o.. Stranka z interesom se glavne obravnave ni udeležila, ugotovljeno pa je bilo, da je bila pravilno vabljen.

Dokazni sklep

11. Na naroku za glavno obravnavo je sodišče vpogledalo v naslednje listine: priloge A2 - Izpodbijano dovoljenje Urada RS za intelektualno lastnino z dne 26. 7. 2019; A7 - Dopis tožnika Uradu RS za intelektualno lastnino z dne 19. 7. 2019; A8 - Dopis Društva Kopriva Uradu RS za intelektualno lastnino z dne 8. 5. 2019 in Sporazum o članstvu v Društvu Kopriva; A19 - Dopis Urada za intelektualno lastnino z dne 1. 7. 2019; A20 - Notarska listina z dne 20. 6. 2019; C5 - Elektronsko sporočilo z dne 17. 3. 2017 (dokazi Društva Kopriva),

C8 - Notarska listina z dne 20. 6. 2019, C9 - Notarska listina z dne 19. 6. 2018 (dokaza), C12 - Podatki iz poslovnega registra za Društvo Kopriva z dne 11. 10. 2019; C15=C21=C42 - Elektronsko sporočilo z dne 20. 6. 2019; C16 - Elektronsko sporočilo z dne 27. 5. 2019; C20 - Elektronsko sporočilo z dne 20. 6. 2019; C36 - Elektronsko sporočilo z dne 22. 3. 2019; C37 - Elektronsko sporočilo z dne 3. 4. 2019; C39-41 - Elektronsko sporočilo z dne 12. 6. 2019; Dnevnik klicev za maj 2019; Elektronsko sporočilo in z dne 27. 5. 2019; C71-73 - Pismo o nameri z dne 26. 6. 2017; Notarski zapis z dne 9. 11. 2017; Potrdila o oddaji pošiljke; C75 - sodba I U 610/2020 z dne 13. 7. 2021; C78 - Elektronsko sporočilo z dne 25. 3. 2019; C81 - Pismo o nameri z dne 26. 6. 2017; C82 - Notarska listina z dne 9. 11. 2017 (dokazi Društva Kopriva), in listine upravnega spisa. Ostale dokazne predloge strank za vpogled v listine je sodišče zavrnilo.

12. Tako je zavrnilo dokazne predloge tožnice za vpogled v listine, priložene tožbi, ki datirajo po 26. 7. 2019, ko je bila izdana izpodbijana odločba, saj gre za nerelevantne dokaze, ki glede na čas nastanka na zakonitost izpodbijane odločbe ne morejo vplivati in niso mogle vplivati, dalje, listine, s katerimi tožnica dokazuje nedopustne nove navedbe, ki v upravnem postopku niso bile podane, dalje, listine, priložene nedovoljenima 9. in 10. pripravljalni vlogi, ker gre za nedopustne nove dokaze, in dalje, sodne odločbe, na katere se v dokazne namene sklicuje, ker gre za utemeljevanje pravnih naziranj tožnice, kar je stvar obravnave sodišča v tem smislu.
13. Zavrnilo je tudi naslednje dokazne predloge toženke za vpogled v listine - priloge B, ker gre za nerelevantne dokaze, kolikor pa gre pri teh za vpogled v sodne odločbe, pa jih sodišče ni upoštevalo kot dokazov, ker je to stvar opredelitve sodišča do pravnih naziranj stranke.
14. Sodišče je zavrnilo tudi dokazne predloge AIPE k.o. za vpogled v predložene listine - priloge C, sodnih odločb pa sodišče ni štelo kot dokazov, saj gre za stvar opredelitve sodišča do pravnih naziranj stranke.
15. Od dokaznih predlogov Kopriva k.o. je sodišče zavrnilo vpogled v listine, v priloge C 43 - 68, ki so vse datirane po izdaji izpodbijane odločbe 26. 7. 2019, prilogo C69, ki se ne nanaša na upravni postopek, v katerem je bila izdana izpodbijana odločba, opredelitev do sodnih odločb pa je stvar opredelitve sodišča do pravnih naziranj strank.
16. Sodišče je zavrnilo tudi vse dokazne predloge Društva Kopriva za zaslišanje strank in prič, ker meni, da za odločbo niso pomembni (287. člen ZPP), za predlagano pričo pa predlog tudi ni bil podan v skladu z 236. členom ZPP, saj ni bilo navedeno prebivališče oziroma naslov za vabilo.

■
—
■

Predlagano zaslišanje strank in prič ni (bilo) pomembno glede na to, da se je obravnava zadeve osredotočila na vprašanje prekluzij glede navajanja novih dejstev in dokazov ter uveljavljanja tožbenih razlogov, kot je razvidno iz ožje obrazložitve sodbe.

K I. točki izreka:

Odločitev in razlogi za odločitev

17. Tožba ni utemeljena.
18. V obravnavani zadevi je sporna odločitev toženke, da se Društvu Kopriva dovoli kolektivno upravljanje pravice do pravičnega nadomestila za tonsko ali vizualno snemanje, ki se izvrši pod pogoji privatne ali druge lastne uporabe, in ki pripada avtorjem, izvajalcem, proizvajalcem fonogramov in filmskim producentom, in da se dovoljenje glede delitve nadomestil nanaša samo na delitev nadomestil kolektivnim organizacijam, ki imajo dovoljenje za razdeljevanje nadomestil med upravičene imetnike pravic.
19. Toženka je odločitev oprla na ugotovitev, da so bili k vlogi Društva Kopriva priloženi vsi dokumenti, navedeni kot obvezni v 13. členu ZKUASP ter da so vloga in ti dokumenti v skladu z ZASP in ZKUASP, in da iz vloge in dokumentov ne izhaja, da Društvo Kopriva ne bo zagotovilo učinkovitega kolektivnega upravljanja pravic, kot to vse zahteva 14. člen ZKUASP. Glede na določbe predloženega Sporazuma o članstvu v Društvu Kopriva je toženka presodila, da imajo stranka in stranski udeleženci v postopku isti interes ter da udeležencev z nasprotujočim si interesom ni, zaradi česar izvedba ustne obravnave ni obvezna, noben udeleženec pa izvedbe ustne obravnave tudi ni izrecno zahteval.
20. Tožnica, ki izpodbija izdano dovoljenje v celoti, v tožbi in dopolnitvi tožbe uveljavlja številne kršitve pravil postopka, kršitve materialnih določb ZASP in ZKUASP in kršitev ustavnih pravic, kot povzeto v točkah 2 in 3 te sodbe. Toženka in udeležene stranke z interesom pa tožbene navedbe obrazloženo prerekajo, pri čemer slednje primarno ugovarjajo, da tožnica niti ne izkazuje pravnega interesa za tožbo.

Glede dopustnosti tožbe

21. Toženka in stranke z interesom tožnici oporekajo pravni interes za tožbo.
22. Sodišče ugotavlja, da je bila tožnica v postopku za izdajo izpodbijanega dovoljenja Društvu Kopriva udeležena kot stranska udeleženka, in sicer po tem, ko je na povabilo toženke z dopisom z dne 8. 12. 2017, poslano na podlagi 143.

člena ZUP njej in še trem kolektivnim organizacijam kot subjektom, ki bi imeli pravni interes, z dopisom z dne 19. 12. 2017 priglasila udeležbo v postopku².

23. Toženka v omenjenem dopisu ni eksplicitno navedla, v čem šteje, da je podan pravni interes vabljenim kolektivnim organizacijam. Vendar pa je očitno, da je k udeležbi vabila kolektivne organizacije z dovoljenjem za razdeljevanje nadomestil med upravičene imetnike pravic, na katere se nanaša 2. točka izreka izpodbijanega dovoljenja, kar izhaja tudi iz obrazložitve k 2. točki izreka izpodbijanega dovoljenja, da je namreč Društvu Kopriva k.o. dovoljenje izdala v omejenem obsegu, pri čemer se omejitev nanaša na dejavnost kolektivne organizacije iz 7. in 8. točke prvega odstavka 16. člena ZKUASP (dodeljevanje zbranih avtorskih honorarjev upravičenim imetnikom pravic ter izplačevanje dodeljenih avtorskih honorarjev upravičenim imetnikom pravic), in sicer le za dodeljevanje in izplačevanje zbranih nadomestil kolektivnim organizacijam, ki imajo dovoljenje za razdeljevanje med upravičene imetnike pravic, (prav) vabljenе oziroma udeležene kolektivne organizacije pa imajo že izdana dovoljenja za izplačevanje dodeljenih avtorskih honorarjev upravičenim imetnikom pravic.³
24. To pa pomeni, da je štela toženka ter da so enako menile vabljenе kolektivne organizacije, da v postopku za izdajo dovoljenja Društvu Kopriva za kolektivno upravljanje pravice do pravičnega nadomestila za tonsko ali vizualno snemanje, ki se izvrši pod pogoji privatne ali druge lastne uporabe, in ki pripada avtorjem, izvajalcem, proizvajalcem fonogramov in filmskim producentom, ker so po zakonu (11. člen ZKUASP) upravičene in dolžne skrbeti za uveljavljanje avtorskih pravic imetnikov, katerih pravice upravljajo⁴, varujejo svojo pravno korist⁵. V obravnavanem primeru gre za razdeljevanje zbranih avtorskih honorarjev upravičenim imetnikom pravic v skladu z vnaprej določenimi pravili o delitvi in izplačilu zbranih avtorskih honorarjev in izplačevanje dodeljenih avtorskih honorarjev upravičenim imetnikom pravic - 7. in 8. točka prvega odstavka 16. člena ZKUASP. Prej navedene zakonske določbe so torej podlaga opredelitvi pravni koristi, ki jo navedene kolektivne organizacije v postopku za izdajo dovoljenja za kolektivno upravljanje avtorske in sorodnih pravic drugi kolektivni organizaciji varujejo; s tem pa je opredeljen tudi obseg njihove udeležbe v postopku. Tudi tožnica sama v tožbi navaja, da izpodbijano dovoljenje neposredno posega v njen pravni položaj, saj se delitev nadomestil, zbranih iz naslova kolektivnega upravljanja pravice do pravičnega nadomestila za tonsko ali vizualno snemanje, ki se izvrši pod pogoji privatne ali druge lastne uporabe, in ki pripada avtorjem, izvajalcem, proizvajalcem fonogramov in filmskim producentom, opravlja preko kolektivnih organizacij, ki imajo dovoljenje za

2 Iz dopisa toženke z dne 17. 1. 2018 izhaja, da so udeležbo priglasile vse vabljenе kolektivne organizacije: tožnica, IPF k.o., AIPA k.o. in ZAMP.

3 Po tretjem odstavku 14. člena ZKUASP pa se dovoljenje za kolektivno upravljanje avtorske pravice tudi ne more izdati, če je za isto vrsto avtorskih del in za iste pravice že izdano dovoljenje.

4 V obravnavanem primeru gre za dodeljevanje zbranih avtorskih honorarjev upravičenim imetnikom

5 Po 11. členu ZKUASP kolektivna organizacija deluje v najboljšem interesu imetnika pravic, katerega pravice kolektivno upravlja.

■
—
■

delitev teh nadomestil, kot izhaja iz 2. točke izreka izpodbijanega dovoljenja, pri čemer med take kolektivne organizacije sodi tudi tožnica.

25. Glede na povedano sodišče sodi, da tožnica varuje v tem upravnem sporu lasten pravni položaj, ob tem ko pa ji sicer položaj stranke oziroma tožnice v tem upravnem sporu omogoča prvi odstavek 17. člena ZUS-1. Izpodbijano dovoljenje pa tudi se nanaša na pravno korist, zaradi varovanja katere se je tožnica udeleževala postopka za njegovo izdajo.
26. Zato sodišče kot neutemeljene zavrača navedbe strank z interesom, da tožnica ne izkazuje pravnega interesa za tožbo.
27. Toženka pa tudi brez podlage zatrjuje, da bi bilo treba tožbo zavreči na podlagi 8. točke prvega odstavka 36. člena ZUS-1. Po navedeni zakonski določbi sodišče tožbo zavrže, če ugotovi, da je bila o isti zadevi v upravnem sporu že izdana pravnomočna odločba. V upravnem sporu, vodenem pod opr. št. I U 610/2020, pa ni šlo za istovetnost predmeta spora, saj je bil izpodbijan drug akt, odločba Ministrstva za gospodarski razvoj in tehnologijo z dne 10. 3. 2020, in ne dovoljenje za kolektivno upravljanje z dne 26. 7. 2019, ki ga je izdala toženka, kot v predmetnem upravnem sporu.

O tožbenem ugovoru kršitve obligatornosti razpisa ustne obravnave

28. Po prvem odstavku 154. člena ZUP je ustno obravnavo obligatorno razpisati v zadevah, v katerih sta udeleženi dve ali več strank z nasprotujočimi si interesi, ali kadar je treba opraviti ogled ali pa zaslišati priče ali izvedence.
29. Toženka v obrazložitvi izpodbijanega dovoljenja ugotavlja, da v zadevi ne gre za stranko in stranske udeležence z nasprotujočimi si interesi. Pri tem se opira na vsebino Sporazuma o članstvu v Društvu Kopriva k.o. (v nadaljevanju Sporazum) z dne 8. 5. 2019, ki ji je bil predložen 8. 5. 2019 in 9. 5. 2019, in ki so ga podpisali vsi udeleženci postopka za izdajo izpodbijanega dovoljenja (Društvo Kopriva k.o., tožnica, _____, AIPA k.o., _____), in iz katerega izhaja jasno izražen skupen interes pri pridobivanju dovoljenja Društva Kopriva. Sodišče ne sprejema ugovora tožnice, ki se sklicuje na pogojno veljavnost Sporazuma, kajti iz Sporazuma, kot je bil toženki predložen 8. 5. 2019 in 9. 5. 2019, izhaja, da postane veljaven, ko ga podpišejo vse stranke (prvi odstavek točke VIII), ta pogoj pa se je izpolnil 8. 5. 2019; razvezni pogoj, da Sporazum preneha veljati, če v roku 6 mesecev ne bo izdano dokončno in pravnomočno dovoljenje - tretji odstavek točke II, pa do dneva izdaje izpodbijanega dovoljenja 26. 7. 2019 tudi še ni nastopil. Toženka pa ugotavlja tudi, da ne stranka ne kateri od stranskih udeležencev izvedbe ustne obravnave ni predlagal oziroma so bili predlogi umaknjeni. In v vsem tem sodišče toženki pritrjuje ter se z njo strinja, da ji zgolj zaradi večih udeležencev v postopku ustne obravnave ni bilo treba razpisati. Kot neutemeljene sodišče ob tem zavrača navedbe tožnice o tem, da gre že po naravi

■

stvari za nasprotujoče si interese Društva Kopriva in ostalih kolektivnih organizacij, kajti pri slednjih ne gre za organizacije, ki bi z Društvom Kopriva tekmovala za pridobitev dovoljenja za kolektivno upravljanje pravic z enako vsebino. Prav tako kot neutemeljene sodišče zavrača tudi tožbene navedbe, da so si interesi obstoječih kolektivnih organizacij nasprotujoči glede na okoliščino, da vsaka od teh teži k čim večjemu deležu pri delitvi honorarjev, saj so podane hipotetično in niso utemeljene z dejanskimi okoliščinami zadeve. Povsem brez podlage pa so tudi tožbene navedbe, da Društva Kopriva ni mogoče obravnavati kot interesno nevtralne pravne osebe glede na ustanovitvena člena AIPA k.o. in ; pa tudi sicer, če bi tožnica kakršnekoli pomisleke v tej smeri imela, je kot udeležena v postopku imela vse možnosti, da poda predlog za opravo ustne obravnave, česar pa ni storila.

30. Glede na to sodišče tožbeni ugovor kršitve obligatornosti razpisa ustne obravnave v celoti zavrača kot neutemeljen. Kolikor pa je toženka oceno, zakaj obravnave ni razpisala glede na svojo presojo, opirala na zaključevanje, da izvedba ne bi prispevala k razjasnitvi relevantnih dejstev, toženki ni mogoče očitati odločanja na podlagi nedopustne vnaprejšnje dokazne ocene. Pri odločanju za fakultativno ustno obravnavo se namreč urada oseba opira na lastni preudarek, pri čemer upošteva tudi načela ekonomičnosti, smotrnosti in učinkovitosti⁶.

O tožbenem ugovoru kršitve kontradiktornosti

31. Tudi tožbeni ugovor kršitve kontradiktornosti sodišče zavrača kot neutemeljen.
32. Iz upravnega spisa in izpodbijanega dovoljenja izhaja, da je toženka stranko in stranske udeležence, tudi tožnico, seznanjala z rezultati ugotovitvenega postopka večkrat, zelo obsežno z dopisom z dne 5. 2. 2018, s posameznimi dokumenti še z dopisoma z dne 10. 4. 2018 in 2. 7. 2018, nazadnje pa z dopisom z dne 1. 7. 2019, iz katerega je razvidno, kateri vse dokumenti so mu bili priloženi, med drugim dopolnitev vloge Društva Kopriva k.o. z dne 28. 6. 2019 s prilogami: Statutom z dne 20. 6. 2019, Pravili o delitvi zbranih nadomestil z dne 20. 6. 2019, Pravili o nerazdeljenih nadomestilih z dne 20. 6. 2019, Pravili o vlaganju v bančne depozite in uporabi teh prihodkov z dne 20. 6. 2019, Pravili o stroških poslovanja z dne 20. 6. 2019, Pravili o obvladovanju tveganj z dne 20. 6. 2019, repertoarjem trenutnih članic, seznamom trenutnih članic, seznamom imetnikov pravic z navedbo pravic, sklenjenimi sporazumi o zastopanju, ki sta jih sklenili AIPA k.o. in , dokazili o sredstvih, sklepom oseb z upravljaljskimi pravicami, itd.. Toženka je v dopisu pripisala, da se lahko stranka in stranski udeleženci izjavijo o prejetih dokumentih v roku petih dni od vročitve.

33. Iz upravnega spisa je razvidno in ni sporno, da je bil tožnici dopis toženke z dne

⁶ Nika Hudej, Komentar Zakona o splošnem upravnem postopku, 2. knjiga, Uradni list Republike Slovenije, Ljubljana 2020, str. 167

1. 7. 2019 vročen 15. 7. 2019. Iz upravnega spisa je dalje razvidno in prav tako ni sporno, da je tožnica odgovorila z dopisom z dne 19. 7. 2019, ki ga je toženka prejela 22. 7. 2019. V navedenem dopisu je tožnica toženki skopo odgovorila, da sporoča, da k posredovanim dokumentom ni bilo podano soglasje s strani vseh kolektivnih organizacij ter da se posledično z njimi ne strinjajo; da tožnica vztraja pri primarno dogovorjenih pogojih ter predlaga, da se vsebina aktov oblikuje na način, kot je bilo prvotno dogovorjeno (oblikovanje štiri članskega NO) in je kot tako sprejemljivo za avtorje glasbenih del; da tožnica toženko obvešča, da podpisani Sporazum velja zgolj ob primarno dogovorjenih pogojih in zgolj za dogovorjen čas.

34. Iz upravnega spisa izhaja in ni sporno, da je toženka 26. 7. 2019 nato izdala izpodbijano dovoljenje. V njem se je opredelila do navedb tožnice v vlogi z dne 19. 7. 2019. Navedla je, da gre za dokazno nepodprte navedbe o „primarno dogovorjenih pogojih“, ker v nobeni listini v zadevi ni opredeljena vsebina teh pogojev, dalje, da štiri članski NO ni predviden v nobeni listini v spisu, in da navedeno ne izhaja niti iz Sporazuma. Toženka še navaja, da po veljavnih predpisih k splošnim pravnim aktom Društva Kopriva soglasje udeležencev v postopku ni potrebno, saj te sprejemajo organi kolektivne organizacije samostojno.
35. Sodišče zavrača navedbe tožnice, da se pred izdajo izpodbijanega dovoljenja v zadevi ni imela možnosti izjaviti. Pritrjuje sicer tožnici, da je imela za izjavo na predložene ji dokumente Društvo Kopriva, le petdnevni rok. Vendar pa je na poziv za izjavitvev odgovorila, in postavljenemu roku kot prekratku tudi ni nasprotovala in ne predlagala podaljšanja roka. Brez podlage tožnica ugovarja v tožbi, da bi na podlagi njenih navedb v odgovoru, da k posredovanim dokumentom ni bilo podano soglasje s strani vseh kolektivnih organizacij ter da se posledično z njimi ne strinjajo in da tožnica vztraja pri primarno dogovorjenih pogojih, organ moral dopolnjevati postopek oziroma razpisati ustno obravnavo. Tožnica je bila v postopek vključena kot ena od kolektivnih organizacij z dovoljenjem za kolektivno upravljanje avtorske in sorodnih pravic, in sicer za dodeljevanje zbranih avtorskih honorarjev upravičenim imetnikom pravic ter za izplačevanje dodeljenih avtorskih honorarjev upravičenim imetnikom pravic. V okviru dolžne skrbi za uveljavljanje avtorskih pravic imetnikov, katerih pravice upravlja⁷, pa je kot stranska udeleženka v postopku izdaje dovoljenja Društvu Kopriva imela možnost preko celotnega postopka⁸ izjavljati se o zahtevi in navedbah ter dokazih Društva Kopriva ter ostalih kolektivnih organizacij kot stranskih udeleženk, vse v povezavi s 13. in 14. členom ZKUASP, v katerih so

7 V obravnavanem primeru gre za dodeljevanje in izplačevanje zbranih avtorskih honorarjev upravičenim imetnikom

8 Glede na dokumentacijo upravnih spisov je toženka stranske udeleženke postopka seznanila z vlogami in vloženimi dokumenti Društvo Kopriva oziroma rezultati ugotovitvenega postopka vsaj 5. 2. 2018, 10. 4. 2018, 2. 7. 2018, 9. 5. 2019, nazadnje 1. 7. 2019; tožnica pa je odgovorila le dvakrat: prvič je 19. 12. 2017 priglasila svojo udeležbo v postopku, odgovorila pa je še na zadnjo vlogo toženke z dne 1. 7. 2019.

določeni pogoji za izdajo dovoljenja za kolektivno upravljanje pravic. Tako so v 13. členu določeni dokumenti in dokazila, ki jih mora kolektivna organizacija priložiti vlogi za izdajo dovoljenja: 1. statut, 2. pravila o delitvi zbranih avtorskih honorarjev, 3. pravila o uporabi nerazdeljenih zneskov avtorskih honorarjev, 4. pravila o politiki vlaganja avtorskih honorarjev v bančne depozite in uporabi teh prihodkov, če bo to izvajala, 5. pravila o stroških poslovanja, 6. pravila o namenskih skladih, če bodo ta oblikovana, 7. pravila o obvladovanja tveganj, 8. repertoar, 9. seznam članov in seznam imetnikov pravic, ki so pooblastili pravno osebo za upravljanje njihovih avtorskih pravic na avtorskih delih, pod pogojem, da bo pravna oseba dobila zahtevano dovoljenje, ter seznam teh pravic, 10. v primeru obveznega kolektivnega upravljanja avtorske pravice s tujimi kolektivnimi organizacijami podpisana pisma o nameri ali sklenjene sporazume o zastopanju, 11. dokazila o sredstvih, s katerimi bo pravna oseba kolektivno upravljala avtorske pravice in 12. sklep oseb, ki imajo upravljaljske pravice, v skladu z zakoni, da soglašajo z vlogo za izdajo dovoljenja in se za čas statusa kolektivne organizacije odpovedujejo upravljaljskim pravicam v pravni osebi v korist članov kolektivne organizacije, v 14. členu pa je določeno, da pristojni organ ne izda dovoljenja za kolektivno upravljanje avtorske pravice pravni osebi, če vloga in predloženi dokumenti, določeni v 13. členu zakona, niso v skladu z zakonom, ki ureja avtorsko in sorodne pravice ter tem zakonom (ZKUASP) ali če iz njih izhaja, da pravna oseba ne bo zagotovila učinkovitega kolektivnega upravljanja pravic. Vendar kot izhaja iz že povedanega, se tožnica določno ni izjavila o nobenem prej navedenih dokumentov, ki jih je Društvo Kopriva moralo predložiti, in jih je toženka (tudi) njej poslala v izjavo 1. 7. 2019, niti se ni izjavila o izpolnjevanju pogojev po 14. členu ZKUASP. Glede na to pa toženke ni vezala nikakršna obveznost dopolnjevanja postopka ali razjasnjevanja dejanskega stanja na ustni obravnavi. Kot že navedeno je tožnica navajala, da k posredovanim dokumentom ni bilo podano soglasje ostalih kolektivnih organizacij, česar pa pozitivno pravna ureditev po navedenem ne zahteva. Dalje je tožnica navajala, da se kolektivne organizacije s posredovanimi dokumenti ne strinjajo, pri čemer pa ni navedla tistega, kar bi ji v okviru varovanja njenega pravnega položaja ter odgovornega ravnanja kolektivne organizacije šlo, torej *v čem konkretno se sama ne strinja s katerim od dokumentov ter zakaj in za kateri konkretno primarno dogovorjeni pogoj šteje, da bi moral biti uveljavljen oziroma izpolnjen*. Na tako na splošni ravni in nekonkretizirano podane navedbe pa toženka niti ni mogla vsebinsko odgovarjati, niti ni bila dolžna po uradni dolžnosti dopolnjevati dejanskega stanja, kot ga je sicer ugotovila na podlagi predloženih dokazov Društva Kopriva ter dokazov in izjav stranskih udeleženk v postopku.

36. Kolikor tožnica zatrjuje tudi, da je izpodbijano dovoljenje bilo zanj „sodba presenečenja“ ter se sklicuje pri tem na prvo seznanitev z rezultati ugotovitvenega postopka z dne 5. 2. 2018, sodišče ugotavlja, da je toženka glede na tedanje ugotovljeno dejansko in pravno stanje zadeve takrat sicer napovedala

•

zavrnitev zahteve za izdajo dovoljenja, vendar iz obrazložitve izpodbijanega dovoljenja in tudi iz upravnega spisa izhaja, da je toženka udeležencem postopka (vključno s tožnico) zatem pošiljala v opredelitev vloge in dokumente, s katerimi je Društvo Kopriva dopolnjevalo svojo zahtevo oziroma odpravljalo pomanjkljivosti vložene zahteve, in sicer 10. 4. 2018, 2. 7. 2018, 9. 5. 2019 in nazadnje 1. 7. 2019. Poleg tega pa je Društvo Kopriva toženki dne 9. 5. 2019 (dobra dva meseca pred izdajo izpodbijanega dovoljenja) posredovala Sporazum o članstvu v Društvu Kopriva z dne 8. 5. 2019, ki so ga podpisale vse v predmetnem upravnem postopku udeležene kolektivne organizacije, tudi tožnica, in iz katerega izhaja, da Društvo Kopriva kandidira za pridobitev dovoljenja za kolektivno upravljanje avtorske pravice do nadomestila /.../, da obstaja interes skupnega članstva v društvu in medsebojnega sodelovanja v smislu čimprejšnje pridobitve dovoljenja za kolektivno upravljanje zbranih sredstev iz naslova avtorske pravice do nadomestila /.../, da bodo vse kolektivne organizacije, ki so podpisnice tega sporazuma, pristopile v članstvo društva do pridobitve dovoljenja /.../, da kolektivne organizacije, ki so stranske udeleženske v postopku, že imajo dovoljenja za delitev nadomestila iz 37. člena ZASP /.../ in (II) da se Društvo Kopriva zavezuje, da bo v postopku pridobivanja dovoljenja čim prej storilo vse potrebno, da bo ugodilo morebitnim zahtevam po dopolnitvi vloge /.../ in da bo v celoti izpolnilo pogoje iz ZKUASP za pridobitev dovoljenja. Tako da je tudi v tem sporazumu toženka imela podlago za zaključevanje, da gre za skupen interes kolektivnih organizacij po čimprejšnji podelitvi dovoljenja Društvu Kopriva za kolektivno upravljanje pravice do pravičnega nadomestila za tonsko ali vizualno snemanje, ki se izvrši pod pogoji privatne ali druge lastne uporabe, in ki pripada avtorjem, izvajalcem, proizvajalcem fonogramov in filmskim producentom, in sicer za delitev nadomestil kolektivnim organizacijam, ki imajo dovoljenje za razdeljevanje nadomestil med upravičene imetnike pravic. Tožnica se sicer sklicuje na pogojno sklenitev sporazuma ter navaja, da je prenehal veljati itd., vendar je bil v času predložitve toženki in tudi izdaje izpodbijanega dovoljenja veljavno sklenjen (VIII/1), prav tako ni nastopil razvezni pogoj, da bi Sporazum prenehal veljati (III/II).

37. Sodišče še dodaja, da je iz listin, ki jih je predložilo Društvo Kopriva, in v katere je bilo na glavni obravnavi vpogledano, gre pa za elektronska sporočila, razvidno, kako so med v postopku udeleženi vsemi kolektivnimi organizacijami (vključena je bila tudi tožnica) potekala v mesecih pred izdajo izpodbijanega dovoljenja (do konca junija 2019) intenzivna dogovarjanja in usklajevanja glede vsebine dokumentov (statuta itd.) Društva Kopriva in drugih vprašanj, vezanih na postopek izdaje dovoljenja Društvu Kopriva, med drugim, s kakšnimi procesnimi dejanji pospešiti postopek izdaje dovoljenja, vse pa izven upravnega postopka. Taka dogovarjanja so med drugim rezultirala tudi v sklenitvi Sporazuma. Opisano dogovarjanje in usklajevanje med strankami postopka ne predstavlja nedovoljenega ravnanja strank, in če tudi ne gre za del upravnega postopka, elektronska sporočila, ki ga dokazujejo, pa niso del upravnega spisa,

kljub vsemu kaže, v kakšnih okoliščinah oziroma ob kakšnem poznavanju stanja stvari s strani udeleženk upravnega postopka je toženka zaključevala postopek izdaje dovoljenja Društvu Kopriva. Tožnica sicer v tožbi in pripravljalnih vlogah med drugim zatrjuje, da je šlo pri tem za vzporedno neformalno voden upravni postopek, o katerem ne obstajajo zapisniki ipd., in torej za nepravilno voden postopek, ki ne more voditi do izdaje zakonitega dovoljenja Društvu Kopriva, pri tem pa se sklicuje na druga izbrana elektronska sporočila, ki se nanašajo na isto usklajevalno delovanje strank, namenjeno usklajevanju vsebine dokumentov Društva Kopriva, in ki so bila tudi poslana vsem kolektivnim organizacijam, prav tako tožnici, katerih pošiljateljica pa je bila v teh primerih oseba, zaposlena pri toženki oziroma pooblaščenka Društva Kopriva, ki naj bi „dejansko“ vodila postopek. V zvezi s tem sodišče dodaja, da se glede ugovorov tožnice, ki se nanašajo na pravilnost vodenja postopka za izdajo izpodbijanega dovoljenja, opredeljuje sicer še v nadaljevanju.

38. Glede na vse povedano sodišče kot neutemeljene presoja navedbe, da tožnici v postopku ni bila dana možnost, da se izjavi o dejstvih in okoliščinah, pomembnih za izdajo odločbe in da je toženka s tem zagrešila absolutno bistveno kršitev pravil postopka po 3. točki drugega odstavka 237. člena ZUP.

O ostalih tožbenih ugovorih, ki se nanašajo na očitane procesne kršitve

39. Sodišče tožnici ne pritruje, da bi bil izrek izpodbijanega dovoljenja neizvršljiv in nedoločen. Ne drži, da je Društvu Kopriva v nasprotju z zakonom izdano dovoljenje, čeprav je za isto vrsto avtorskih del in za iste pravice že izdano dovoljenje za kolektivno upravljanjem drugim organizacijam. Iz izreka dovoljenja jasno in določno izhaja, da se Društvu Kopriva izdaja dovoljenje le za delitev zbranih nadomestil kolektivnim organizacijam, ki imajo dovoljenje za razdeljevanje nadomestil med upravičene imetnike pravic; iz obrazložitve dovoljenja pa izhaja, katere kolektivne organizacije že imajo dovoljenje za razdeljevanje nadomestil med upravičene imetnike pravic, in sicer da so to: _____, _____, AIPA k.o. in tožnica (kar vse tudi ni sporno). Prav tako pa sodišče tudi ne najde podlage za presojo, da bi bil izrek dovoljenja neizvršljiv, saj ne sledi neprepričljivi razlagi tožnice, da so v 16. členu ZKUASP taksativno določene naloge vsake kolektivne organizacije, ki jih mora ta v okviru svojega delovanja izvrševati v celoti ter da ni dopustno izdati dovoljenja drugače, kot da obsega nalogi po 7. in 8. točki prvega odstavka 16. člena ZKUASP, kot sta tam opredeljeni. Pri tem se sodišče strinja s toženko, da je potrebno razlagati določbo 34. člena ZKUASP o delitvi zbranih avtorskih honorarjev skupaj z določbo 19. člena tega zakona, ki kot člana kolektivne organizacije dopušča tudi drugo kolektivno organizacijo, ki izpolnjuje pogoje za članstvo. Sodišče pa še dodaja, da postopanje tožnice, ki je bila stranska udeleženka v postopku izdaje izpodbijanega dovoljenja, pa navedenega vprašanja razdelitve dejavnosti kolektivnega upravljanja pravice do pravičnega nadomestila za tonsko ali

vizualno snemanje, ki se izvrši pod pogoji privatne ali druge lastne uporabe, in ki pripada avtorjem, izvajalcem, proizvajalcem fonogramov in filmskim producentom, ni izpostavila kot problematičnega oziroma da gre po njenem mnenju za nezakonito odločanje, čeprav je imela možnost izjave v zadevi (in je tudi neformalno sodelovala z ostalimi udeleženkami v postopku z namenom, da se Društvu Kopriva dovoljenje izda in je sklenila z njimi Sporazum o članstvu v Društvu Kopriva, kar vse ni sporno), in ki ga šele v tožbi uveljavlja v okviru kršitev nedoločnosti in neizvršljivosti izreka odločbe, predstavlja nepošteno uporabo procesnih pravic po ZUP (11. člen⁹). Če je ravnanje stranke v nasprotju z načelom poštene uporabe procesnih pravic, pa v takem primeru stranki ni mogoče nuditi pravnega varstva¹⁰. Zato sodišče izven navedenega ne odgovarja na nadaljnje ugovore, ki jih tožnica v zvezi z istim prej izpostavljenim vprašanjem nekritično in neodmerjeno kopiči ter navezuje na ugovor o nedoločnosti in neizvršljivosti izreka, in sicer o nemožnosti preizkusa odločbe, o njeni ničnosti, kršitvi materialnega prava, in sicer določb 4., 13., 14., 16., 30., 34., 41. in 46. člena ZKUASP, kršitvi načela „ne bis in idem“ ter 6. člena EKČP in 2., 22., 23. in 158. člena Ustave.

40. Tožnica toženki očita tudi arbitrarno in nezakonito vodenje upravnega postopka. Izpostavlja več kršitev, ki jih je sodišče povzelo v točki 2 (podtočka 2.2) obrazložitve te sodbe. Toženka naj bi kršila 67. in 68. člen ZUP, 14. člen Ustave, 74. do 80. člen ZUP, 7. člen ZUP, 63. člen ZUP, 12., 28. do 30. člen ZUP, 154. ZUP, 9. člen ZUP, zagrešila kršitev po 7. točki drugega odstavka 237. člena ZUP, zagrešila kršitev po 5. točki prvega odstavka 279. člena ZUP, vse te kršitve pa naj bi rezultirale v tožbenih razlogih po 1., 2., 3. in 4. točki prvega odstavka 27. člena ZUS-1. Kršene naj bi bile tudi določbe 22. ter 23. člena Ustave.
41. Sodišče tožbenega razloga kršitve pravil postopka ne sprejema kot dovoljenega. Vse navedene kršitve, opisane v bistvenem kot: - nepravilno postopanje organa z nepopolno vlogo Društva Kopriva, - nepravilno voden postopek, pri katerem je bil presežen 7. člen ZUP o varstvu pravic strank, - nesestava zapisnikov o ustnih obravnavah, - nesamostojnost organa pri vodenju postopka, - postopka ni vodila pooblaščen uradna oseba, - izvajanje pritiska uradnih oseb na udeležene kolektivne organizacije kot stranske udeleženke, - dejansko vodenje postopka s strani pooblaščen odvetnice ene od stranskih udeleženk, - upoštevanje s strani toženke kot podlage za odločanje splošnih pravnih aktov, ki so bili s strani Društva Kopriva ter članic AIPA k.o. in _____ pred tem „zvijačno“ spremenjeni, s čemer naj bi bil podan ničnostni razlog po 5. točki prvega odstavka 279. člena ZUP, - nespoštovanja pravice strank do neodvisnega odločanja, so take, da bi jih

⁹ Po 11. členu ZUP morajo stranke pred organom govoriti resnico in pošteno uporabljati pravice, ki so jim priznane s tem in drugimi zakoni, ki urejajo upravni postopek.

¹⁰ Takšna razlaga je ustavnoskladna, saj je tudi Ustavno sodišče že sprejelo stališče, da posamezniku, ki v zakonskih rokih ne uveljavlja svoje pravice, ni mogoče dopustiti njenega uveljavljanja v kasnejših fazah postopka, če bi bilo to v nasprotju s splošnim načelom prepovedi uporabe pravice na način, ki pomeni njeno zlorabo (tako sklep Vrhovnega sodišča X Ips 40/2019 z dne 11. 11. 2020)

■
—
■

ob poštenu uporabi procesnih pravic tožnica morala in mogla uveljavljati v upravnem postopku, saj je bila stranska udeleženka v postopku od decembra 2017, v zadevi je bil voden posebni ugotovitveni postopek in toženka je stranki in stranskim udeleženkam v postopku s pozivi k izjavi to možnost izrecno da(ja)la, tožnica pa tudi ni opravičila, zakaj zatrjevanih kršitev ni uveljavljala v upravnem postopku – razen kolikor je navajala, da je pred izdajo izpodbijanega dovoljenja imela na voljo za izjavo le pet dni, vendar je sodišče to tožbeno navedbo predhodno že presodilo kot neutemeljeno. Po že predhodno navedenem sodišče tako ravnanje stranke, ki kršitev ni uveljavljala v fazi postopka, kot bi jih najprej mogla, šteje kot zlorabo procesnih pravic in ga sankcionira z neupoštevanjem njenih navedb o kršitvah, saj šteje, da je glede teh navedb prekludirana, torej da je izgubila pravico jih uveljavljati. Nedopustno namreč je, da je tožnica, čeprav stranska udeleženka v upravnem postopku z vodenim posebnim ugotovitvenim postopkom, ob v tožbi zatrjevanih procesnih kršitvah, ostala v upravnem postopku pasivna ter jih ni uveljavljala, uveljavlja pa jih prvič šele v tožbi in v postopek upravnega spora, ki je sicer namenjen sodni kontroli zakonitosti dokončnih upravnih aktov, s tem prenaša zahtevo za razjasnjevanje (procesnega) dejanskega stanja, ki bi moralo biti del upravnega postopka, in od rezultata tega odvisen tek postopka in odvisna odločitev v zadevi¹¹.

O tožbenih ugovorih zmotne uporabe 13. in 14. člena ter drugih določb ZKUASP

42. Sodišče (tudi) tožbenega razloga zmotne uporabe materialnega prava kot materialno neizčrpanega ne sprejema kot dovoljenega. Tožnica očita, da je glede na zakon (31. člen ZKUASP) in sodno prakso treba v okviru postopka za pridobitev dovoljenja za kolektivno upravljanje z enotnim nadomestilom iz naslova privatnega in drugega lastnega reproduciranja kot pogoj izkazati, da je predlagatelj dosegel sporazum vseh upravičencev (avtorjev različnih varovanih del, izvajalcev različnih varovanih del, proizvajalcev fonogramov in filmskih režiserjev) glede delitve nadomestila (delitveni ključ oziroma delitveno razmerje). Dalje očita, da toženka ne bi mogla izdati Društvu Kopriva delnega dovoljenja. Očita, da ni soglašala z modelom delitve nadomestil, zbranih s strani Društva Kopriva, ki je tudi v nasprotju s 4. členom ZKUASP. Z izdanim izpodbijanem dovoljenjem so po mnenju tožnice kršene določbe 3., 4., 11., 13., 14., 16., 18., 21., 23., 25., 29., 30., 34., 41. in 46. člena ZKUASP, pa tudi določbe Direktive 2014/26/EU. Navedene tožbene navedbe se nanašajo na zakonske pogoje, ki morajo biti izpolnjeni, da je dovoljenje za kolektivno upravljanje mogoče izdati (14. člen ZKUASP v povezavi predvsem s 13. členom). Kot izhaja iz izpodbijanega dovoljenja, je toženka v postopku tudi preverjala izpolnjevanje pogojev za izdajo dovoljenja, tako glede vlagatelja, njegove vloge in prilog (statuta, pravilnikov, repertoarja, itd.), in sicer z vidika skladnosti z ZASP in ZKUASP ter ali iz njih ne izhaja, da Društvo Kopriva ne bo zagotovilo učinkovitega kolektivnega upravljanja pravic, ter tudi stranskim udeleženkam

¹¹ Primerjaj sklep Vrhovnega sodišča X Ips 40/2019 z dne 11. 11. 2020

■

dala možnost izjave. Pred izdajo dovoljenja je to storila z dopisom z dne 1. 7. 2019 - iz katerega izhaja, da mu je bila priložena vloga Društva Kopriva z dne 28. 6. 2019, v kateri je to pregledno navedlo vse aktualne dokumente (statut, pravilnike, itd.), navedlo, da gre za dne 20. 6. 2019 novo sprejete dokumente, podrobno opisalo spremembe in navedlo razloge za spremembe - ter v katerem je stranskim udeleženkam določila tudi rok pet dni za izjavo. To pa pomeni, da je imela tožnica možnost izjave o vseh dokumentih ter uveljavljati vse uvodno navedene kršitve materialnega prava. Tožnica tako ni ravnala, ampak je po že navedenem v tej sodbi odgovorila z nekonkretiziranimi navedbami o nestrinjanju ter nesoglašanju stranskih udeleženk z dokumenti in izjavo o tem, da vztraja pri primarno dogovorjenih pogojih. V tožbi sicer uveljavlja, da je bil rok za izjavo prekratek, vendar je sodišče ta ugovor že zavrnilo kot neutemeljen z obrazložitvijo, da kratkemu roku ni nasprotovala in da tudi ni predlagala podaljšanja roka. Ker pa je tožnica imela možnost uveljavljati kršitve materialnega prava že v upravnem postopku, pa tega ni storila, ampak prvič te kršitve uveljavlja šele v tožbi, gre po presoji sodišča za nepošteno uporabo pravic v postopku, kar sodišče sankcionira z neupoštevanjem njenih navedb o kršitvah, saj šteje, da je glede teh navedb, ker so ostale v upravnem postopku neizčrpane, prekludirana, torej da je izgubila pravico uveljavljati jih. Nedopustno je, da tožnica, čeprav stranska udeleženka v upravnem postopku z vodenim posebnim ugotovitvenim postopkom, ob v tožbi zatrjevanih kršitvah materialnega prava, teh v upravnem postopku ni uveljavljala. V postopek upravnega spora, namenjenega sodni kontroli zakonitosti dokončnih upravnih aktov, bi se ob vsebinskem obravnavanju navedb tožnice tako preneslo razjasnjevanje pravilne uporabe materialnega prava, ki bi moralo biti del upravnega postopka, in od rezultata tega odvisen tek postopka in odvisna odločitev v zadevi¹².

43. Kolikor navedbe o kršitvah z opisano vsebino tožnica pravno opredeli kot kršitve določb 3., 4., 11., 13., 14., 16., 18., 21., 23., 25., 29., 30., 34., 41. in 46. člena ZKUASP, in tudi Direktive 2014/26/EU, teh navedb, razen kolikor je nanje (lahko) odgovorilo, sodišče ne obravnava in ne presoja, ker so vsebinsko nezadostno argumentirane ter podane nekritično in neodmerjeno.

O tožbenih ugovorih, ki se nanašajo na spremembo statuta in pravila o delitvi zbranih avtorskih honorarjev

44. Tožnica podaja obširne navedbe o tem, da v primeru nadomestil, zbranih na podlagi drugega odstavka 37. člena ZASP, mora biti pred izdajo dovoljenja sklenjen sporazum vseh upravičencev glede delitve nadomestila (delitveni ključ oziroma delitveno razmerje), ker je glede na 31. člen ZKUASP nujen, in je tudi pogoj za izdajo dovoljenja, vsebovan pa mora biti v statutu kolektivne organizacije, ki se poteguje za izdajo dovoljenja. V obravnavanem primeru pa fiksni odstotki, ki jih določajo nova pravila o delitvi, niso bili sporazumno

¹² Primerjaj sklep Vrhovnega sodišča X Ips 40/2019 z dne 11. 11. 2020

■

dogovorjeni med kolektivnimi organizacijami, ureditev pravilnika pa je tudi neskladna z ureditvijo statuta. Tožnica je toženko v odgovoru z dne 19. 7. 2019 tudi seznanila s tem, da s strani kolektivnih organizacij ni bilo podano soglasje k aktom kolektivne organizacije Društvo Kopriva. Glede na povedano po mnenju tožnice ni izpolnjen konstitutivni pogoj za izdajo dovoljenja Društvu Kopriva. Tožnica pa tudi ugovarja, da statut Društva Kopriva ni skladen z določbami ZASP in ZKUASP. Ker Društvo Kopriva po mnenju tožnice ni uspelo dokazati, da razpolaga z ustreznim statutom, pravili o delitvi zbranih avtorskih honorarjev ter veljavnim sporazumom o delitvi nadomestil, tožnica očita, da je glede bistvenega dela izpodbijanega dovoljenja podan tožbeni razlog zmotne ugotovitve dejanskega stanja.

45. Glede obravnavanih tožbenih navedb sodišče ugotavlja, da predstavljajo nova dejstva, dokazi, s katerimi jih tožnica dokazuje, pa nove dokaze. Po 52. členu ZUS-1 se nova dejstva in novi dokazi lahko upoštevajo kot tožbeni razlogi (med drugim) le, če jih stranka upravičeno ni mogla predložiti oziroma navesti v postopku izdaje upravnega akta. Kot že ugotovljeno v tej sodbi, pa je bila tožnica z dopisom toženke z dne 1. 7. 2019 izrecno pozvana k opredelitvi do novih dokumentov Društva Kopriva, pa se je na poziv odzvala z nekonkretiziranimi navedbami o nestrinjanju ter nesoglašanju stranskih udeleženk z dokumenti (ki jih izven ugotovitve, da zakon soglasja ne zahteva, vsebinsko ni bilo mogoče presoditi) in izjavo o tem, da vztraja pri primarno dogovorjenih pogojih. Vsa dejstva, ki presegajo navedbe v odgovoru tožnice z dne 19. 7. 2019, tako štejejo za nova dejstva, glede katerih je tožnica prekludirana, saj tudi ni navedla opravičljivih razlogov za navedene prepozne, prvič šele v tožbi podane navedbe, kajti gre za zlorabo pravice do izjavljanja.

O tožbenih navedbah, ki se nanašajo na pogoj repertoarja, članstva in podpisanih pisem o nameri oziroma sporazumov s tujimi kolektivnimi organizacijami

46. Sodišče glede na spisto dokumentacijo ugotavlja, da so navedena vprašanja prav tako zaobsežena v dokumentih Društva Kopriva, ki so bila predložena tožnici v izjavo z dopisom toženke z dne 1. 7. 2019, vendar jih tožnica v odgovoru ni izpostavila, tako da bi glede njih navedla konkretna dejstva, kot jih zdaj navaja v tožbi (točka 3.4.) ter jih je v bistvenem sodišče povzelo pod točko 2 (podtočka 3.4.) te sodbe. To pa pomeni, da jih sodišče, ker jih presoja kot prepozno podane brez opravičljivih razlogov (52. člen ZUS-1), ne upošteva ter nanje ne odgovarja. Kolikor pa v okviru tožbenih navedb tožnica uveljavlja tudi kršitev pravil postopka in kršitve materialnega prava, gre prav tako za nedopustne navedbe, ker niso bile podane že v upravnem postopku, ter jih sodišče kot tožbenih razlogov ne upošteva iz razloga zlorabe procesnih pravic.

O tožbenih ugovorih, ki se nanašajo na dokazila o sredstvih, s katerimi bo pravna oseba kolektivno upravljala avtorske pravice

47. Kot izhaja iz spisne dokumentacije, je bila tožnici s strani toženke z dopisom z dne 1. 7. 2019 posredovana v izjavo tudi dokumentacija, ki jo je 28. 6. 2019 vložilo Društvo Kopriva kot dokaz o sredstvih, s katerimi bo kolektivno upravljalo avtorske pravice. Kot že ugotovljeno in na več mestih v sodbi navedeno, se tožnica do dokumentacije ni vsebinsko in konkretizirano opredelila. Glede na to predstavljajo njene tožbene navedbe o neustreznosti dokazil za izpolnitev zakonskega pogoja za izdajo dovoljenja po 11. točki drugega odstavka 13. člena ZKUASP navedbe o novih dejstvih, ki po 52. členu ZUS-1 niso dovoljena, ker so uveljavljena šele v tožbi, njene tožbene navedbe o arbitrarni uporabi določb 13. in 14. člena ZKUASP v zvezi z obravnavanim pogojem ter arbitrarnem odstopu od lastne sodne prakse pa nedovoljen tožbeni razlog, saj bi poštena uporaba procesnih pravic (11. člen ZUP) terjala uveljavljanje teh razlogov že v upravnem postopku.
48. Kolikor pa tožnica uveljavlja tudi kršitev pravil postopka po 7. točki drugega odstavka 237. člena ZUP, ker naj bi izpodbijanega dovoljenja ne bilo mogoče preizkusiti, saj iz obrazložitve ne izhaja, zakaj toženka šteje, da sklepanje posojilnih poslov med kolektivnimi organizacijami, ki poslujejo nepridobitno, zadosti zakonskemu pogoju o predložitvi potrdila o sredstvih, sodišče ugotavlja, da je toženka izpolnjevanje pogoja iz 11. točke drugega odstavka 13. člena ZKUASP obširno obrazložila ter sodi, da obrazložitev v tem delu zadosti določbam ZUP o obvezni vsebini obrazložitve odločbe in da se tožnica zgolj ne strinja z zaključevanjem toženke o izkazanem pogoju.

Glede uveljavljanja kršitve ustavnih pravic

49. Vezano na v tožbi uveljavljane kršitve določb ZASP in ZKUASP tožnica uveljavlja še kršitve ustavnih pravic, in sicer dodatno navaja, da je z odločitvijo poseženo v 60., 33. in 74. člen Ustave, 34., 35. in 42. člen Ustave, 2. člen Ustave, kajti napačna razlaga in uporaba določb ZASP in ZKUASP pomenita hkrati neskladje z navedenimi določbami Ustave.
50. Sodišče ugotavlja, da v sodbi na nobenem mestu ni presodilo, da bi bile določbe ZASP in ZKUASP nepravilno razlagane in uporabljene. Posledično tudi nima podlage za zaključevanje o kršitvi tožnici kakšne človekove pravice in temeljne svoboščine, povezane s kršitvijo navedenih zakonskih določb. Enako velja za tožbeno zatrjevanje, da je izpodbijano dovoljenje tudi v neskladju z določbami Direktive 2014/26/EU ter da je posledično podana tudi kršitev 16. in 17. člena Listine EU o temeljnih pravicah.
51. Navedbe tožnice o neustavnosti četrtega odstavka 14. člena ZKUASP ter 13. člena tega zakona, podane v dopolnitvi tožbe, so nezadostno argumentirane, tako da

jih sodišče vsebinsko ne presoja. Ob tem pa sodišče tudi samo ni imelo pomisleka o tem, da bi šlo za protiuslovni določbi.

Zaključno

52. Tožnica je v postopku vložila (tudi) deset pripravljanih vlog. Od teh 9. in 10. pripravljane vloge po sklepu senata na glavni obravnavi sodišče ni upoštevalo, ker sta nedovoljeni, saj sta bili podani v nasprotju z navodilom sodišča z dne 2. 2. 2022 (11., 269., 286.a člen ZPP), tožnica zanju tudi ni uspela izkazati nekrivdnih razlogov, dopustitev vlog pa bi zavlekla že tako dolgotrajen postopek. Sodišče ne sprejema navedb tožnice na glavni obravnavi o razlogih za podani ti vlogi, od teh je zadnjo v obsegu 14 strani, s priložo, ki obsega 44 strani, vložila na sami glavni obravnavi, kajti z vsako novo vlogo se nadaljuje veriženje pripravljanih vlog strank v postopku, s kopičenjem ponavljajočih, nedopustnih in nerelevantnih navedb, ki se od bistva zadeve vse bolj oddaljujejo, kajti šteti je, da so stranke postopka v tožbi in odgovorih nanje ter sprejetih pripravljanih vlogah mogle navesti vse, na čemer gradijo svoja stališča in predloge. Do ostalih osmih pripravljanih vlog se sodišče opredeljuje v okviru razlogov te sodbe in že podane presoje, saj v teh tožnica ponavlja ter še širi in kopiči nedopustne navedbe, ki bi jih mogla uveljavljati že v upravnem postopku oziroma vztraja pri upoštevanju dejstev in listin, s katerimi bi dokazovala učinke izdanega dovoljenja, glede takih dokazov pa se je sodišče že opredelilo, da so nerelevantni.

53. Ker je sodišče navedbe tožnice v tem upravnem sporu presodilo kot neutemeljene, v delu pa tudi nedovoljene, in ni našlo kršitev, na katere mora paziti po uradni dolžnosti, je tožbo na podlagi prvega odstavka 63. člena ZUS-1 kot neutemeljeno zavrnilo.

K II. točki izreka:

54. Po četrtem odstavku 25. člena ZUS-1 v primeru, kadar sodišče tožbo zavrne, trpi vsaka stranka svoje stroške postopka; na tej podlagi je sodišče zavrnilo stroškovni zahtevek tožnice.

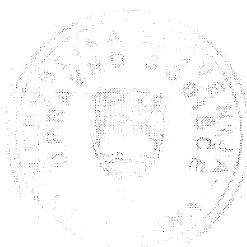
55. Stroškovne zahtevke strank z interesom pa je sodišče zavrnilo na podlagi prvega odstavka 155. člena ZPP, v zvezi s prvim odstavkom 154. člena tega zakona, vse pa v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1, ker pri priglašeni stroških ni štel, da gre za potrebne stroške, saj stranke s svojim sodelovanjem v postopku k odločitvi sodišča niso pomembno prispevale.

PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 21. april 2022

Predsednik senata

Ta prepis je soglasen z izvirnikom
Podpis pristojne sodne osebe